

CĂLĂTORIA

Prof.înv.preșc. Romanescu Maria Florentina
Grădinița nr.3 Step by Step Tulcea

“Educătorii buni vorbesc cu glasul, educătorii fascinanții vorbesc cu ochii, ei dispun de sensibilitatea de a vorbi inimii elevilor. În ciuda greutăților lor, sunt de neînlocuit, pentru că blândețea, solidaritatea, toleranța, sentimentele altruiste-toate fațetele sensibilității nu pot fi predate de mașini, ci de ființe umane” spune Augusto Cury în cartea sa, *Părinți străluciți-Profesori fascinanți*.

Așa au fost doamnele sufletului meu: **doamna educatoare, Ioana Pușcașu și doamna învățătoare Valentina Buzoi**. Nu am acordul doamnelor în ale face public numele dar consider că ar trebui să le cunoască o lume întreagă pentru devotamentul, abnegația, respectul pentru profesie și iubire nemărginită pentru copii.

Așa a început călătoria mea. Sunt o norocoasă,..... Fac ceea ce imi place, cea mai frumoasa profesie din lume, cea de educatoare. Am avut șansa să întâlnesc dascăli meniți să-mi insufle dragoste și respect pentru ceilalți. Copil unic mi-am îndorit întotdeauna freamat în jurul meu, copii mai mici pe care să-i învăț, faceam cataloage, ascultam, corectam, îi organizam pe ceilalți.

Când mi-am aniversat anul acesta ziua numelui, unul dintre telefoane au fost de la doamna mea educatoare, nu pot descrie în cuvinte ce emoție puternică m-a învălui când i-am auzit vocea mununată, timbrul acela special și cald ca în urmă cu 40 de ani, vorbele pline de înțelepciune ale vârstei, sfaturile protectoare, ...și acum îmi dau lacrimile de emoție. S-a pensionat în acest an, am fost prima generație a domniei sale și poate de aceea i-am rămas în suflet și nu în ultimul rând, că alegându-mi această profesie, drumurile noastre s-au interesectat cu diferite ocazii. Am prezentat-o întotdeauna cu mândrie: “doamna mea educatoare, dascăl adevărat.

Peste ani, la școală, doamnă învățătoare era o completare a doamnei educatoare, blândă, frumoasă, tânără, dornică să ne insufle tainele cunoașterii. Șefă de promoție d-na învățătoare era portretul dascălui perfect cu o modestie și un bun simț, cu demnitate și onestitate a trecut peste toate încercările vieții.

Nu am făcut niciodată deosebire între cele două doamne ale sufletului meu de copil, le-am respectat și le respect în continuare pentru tot ce au făcut pentru mine și generația mea de colegi, pentru truda depusă în formarea noastră ca “Oameni”

Noi, generația de educatoare dăm un clic, căutăm și ne apar câte –n lună și în soare, materiale. De unde aveau atâtea idei minunate? ,Desfășuram niste activități grozave: pirogravam, coseam, țeseam, sebări, piese de teatru. Nu aveau xerox, ci indigo, cum reușeau să le facă pe toate?

Mă înclin cu respect în fața domniilor lor și le mulțumesc pentru toți anii minunați, lipsiți de griji ai copilăriei mele.

Am 25 de ani în această nobilă profesie pe care mă străduiesc să o fac așa cum m-au învățat discipolii mei, nu știu dacă cineva va scrie despre mine, dar consider că și eu am reușit în generațiile trecute și sper viitoare să rămân în sufletele minunate ale copiilor mei, care au încăput întotdeauna în inima mea și vor fi mereu acolo.

Am desfășurat anul acesta o activitate de educație fizică realizată prin *euritmie* în cadrul Cercului Pedagogic.

Totul a pornit de la achiziționarea unei pânze colorate sub forma unei parașute imense ce provoacă multă bucurie celor mici prin multitudinea de exerciții ce se pot realiza cu ea. Parașuta a reprezentat valurile dantelate, copiii- marinarii iar restul o poveste, o poezie, un cântec și multă voie bună. Efortul copiilor a fost răsplătit cu aplauze furtunoase. Activitatea a fost un spectacol inedit, plin de culoare, armonie a mișcărilor, costume marinărești unde albul reprezenta puritatea acestor copii iar albastrul marea, cerul, liniștea din ochii lor. Au fost un echipaj numeros,

atent, creativ și plini de libertate de exprimare. Copii ai timpurilor noastre, la vremuri noi, copii noi, încântați de aplauze, dornici să facă lucruri deosebite și plini de talent. Sunt fericită că am îndrumat încă o generație de copii care au crescut frumos, armonios, sunt o echipă așa ca în următoarele versuri:

Pe punte marinarii în plină amiază
Ca niște albatroși pregătiți pentru zbor
Privesc în depărtare, glumesc și dansează
Din zori până în seară lucrează cu zor.
Orice val orice furtună ce-ar veni în calea lor
Totdeauna îi adună împreună pe vapor
Vai ce echipă. Bravo! Bravo! Super tare!
O prietenie mare e în toți și-n fiecare.

Călătoria mea se apropie de sfârșit. Vă mulțumesc pentru frumoasa inițiativă de o contura “Portete de dascăli”. În goana asta nebună după puncte, credite, comisii, consider că s-a uitat de cei care ar trebui să nu uite că menirea unui dascăl pe pământ este de forma ființe umane care vor schimba lumea.

Închei prin a mulțumi doamnelor inimii mele pentru dragostea, înțepciunea, lacrimile, creativitatea și perspicacitatea dumnealor. Voi puta toată viața o frântură din viața domniilor lor în propria mea ființă.

Și așa cum spunea Augusto Cury: “ Timpul trece și e posibil să ne îndepărtăm unii de alții, dar să nu uităm niciodată că nimeni nu moare, atunci când trăiește în inima cuiva.”